

ønskede først at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har fremsat, men da det ærede Medlem ikke er til Stede, skal jeg opsætte det.

Jeg skal ikke i væsentlig Grad supplere den højtærede Finansministers Udtalelser overfor de Anker, der ere rejste imod Lovforslaget, det vilde kun kunne blive Gentagelser. Det er sikkert gaaet andre, som det er gaaet baade den højtærede Minister og mig, at man ikke har kunnet lukke Øjnene for, at disse Anker ere i høj Grad overdrevne. De ere ikke alene fremsatte i Andragenderne. Paa adskillige Agitationsmøder mod Loven, hvor Medlemmer af Udvalget, deriblandt jeg, have været til Stede, have Udtalelserne haft en endnu stærkere Form, end de have faaet i Andragenderne. Særlig er det, som det ogsaa er udtalt her i Salen, Kontrolbestemmelserne, der have besværet Detailhandlerne og Vinhandlerne. Har man spurgt dem, hvad de ellers ønskede forandret i Loven, have de kun nævnt saare faa Punkter, og til disse har Udvalget allerede taget Hensyn. Det gælder saaledes Bestemmelsen i § 11 om de saakaldte Selvforskrivere eller dem, der selv indforskrive Vin. Man har ogsaa imødekommet Fordringen om, at Brugsforeningerne skulde indbefattes under Loven, og man har taget Hensyn til de Anker, der ere fremsatte mod Bestemmelsen i § 18, hvorefter en Del af Bøderne skulde tilfalde Angiverne. Men naar man har spurgt om, hvorvidt Bestemmelserne om, at hver Flaske skal stemples, eller om, at Varernes Pris skal staa paa Etiketten, ville medføre stor Gêne, har man svaret: Ja vel gør det det, men hvad der generer os, er ikke saa meget dette som selve den Mistænkeliggørelse, der bunder i Kontrollen. Jeg mener nu, at alt, hvad man har sagt i saa Henseende, ogsaa her i Salen, er aldeles overdrevent.

Naar man har anket mod Kontrollens Vanskelighed og Omstændelighed, er man gaaet ud fra meget mere, end der er sagt i Loven, og end der er sagt til Forsvar for Loven af den højtærede Minister og overhovedet fra kompetent Side. Hvad der fordres, er i Virkeligheden kun, at enhver Flaske skal være stemplet paa behørig Maade, forinden den gaar ind i Detailhandelen. Alle de Lempelser, Loven hjemler, ville blive givne dem, der f. Eks. skulle lagre Vinen, ligge inde med store Lagre, eller som ikke kunne aftappe hele Fade paa een Gang. Og selv om Lem-

pelsen ikke udtrykkelig kan gives som Ret, vil man kunne gaa ud fra, at Kontrollen i det hele vil tillade alt, hvad der paa nogen Maade kan tillades paa dette Omraade. Det have vi Erfaring for ogsaa paa andre Steder. Med Hensyn til Kontrollen vil jeg i øvrigt henvise til, hvad der finder Sted med Hensyn til den Lov, vi vedtog i Fjor, om Handel med Indførsel og Udførsel af Landbrugsprodukter. Der blev den Gang anket meget stærkt over den Gêne, Kontrollen vilde medføre for de handlende, og Ulemperne derved. Men hvor har man mærket noget til dem? Have de handlende klaget? Jeg har ikke hørt det, og jeg tror heller ikke, andre have hørt det. Man ser Virkningen af Loven rundt i Vinduerne og i de Butikker, hvor saadanne Varer sælges, hos vore Viktualiehandlere og hos enhver Urtekræmmer, havde jeg nær sagt, i alt Fald hos overordentlig mange, idet man ser disse Sedler anbragte, mere eller mindre kønt trykte, med Mærket „Udenlandsk Produkt“. Det er næsten al den Gêne, der kan være Tale om, og den er ikke nævneværdig.

Under Forhandlingerne paa Møderne og navnlig i Andragenderne er der kommet et Moment frem — om ikke særlig stærkt —, som jeg skal sige et Par Ord om. Det findes bl. a. i Vinhandlerforeningens Andragende, hvor det siges: „At den samlede Forhøjelse af de nuværende Detailpriser absolut vil medføre et betydeligt mindre Forbrug, vil sikkert ikke med Føje kunne bestrides.“ Jeg er noget tilbøjelig til at mene, at den Omstændighed, at man frygter for et mindre Forbrug, muligt har medført en stor Del af Modstanden mod selve Lovforslaget. Der er naturligvis ingen Tvivl om, at jo dyrere en Vare bliver, jo færre Købere vil den faa. Der er heller ikke for mig nogen Tvivl om, at naar Lovforslaget bliver gennemført, og Tolden forhøjet og Stempel-skatten vedtagen, og Varerne fordyres med — ja, hvor meget? — 15—20 pCt., vil dette til at begynde med medføre en Nedgang i Forbruget. Saadan gik det, da man i sin Tid indførte Ølskatten. De første Aar viste en Nedgang i Forbruget af det skattepligtige Øl, men det varede ikke længe, saa vænnede Folk sig til at betale en højere Pris for Øllet, en Prisforhøjelse, som for Resten var procentvis mindst lige saa stor eller større end den, der her vil finde Sted for Vinens Vedkommende. Det varede ikke mange Aar, saa var Forbruget oppe paa det samme